

LA VIDA CONFINADA

El carrer està buit. El soroll del silenci resulta del tot angoixant. La distància física (que no social) entre la gent ens ha proporcionat un ambient de gelor per a l'ànima, una mena de solitud emocional de conseqüències imprevisibles i de les quals encara no en som conscients. La quotidianitat ha deixat de ser coneguda; allò que creíem normalitzat o habitual ha esdevingut un record, i en molts casos, un anhel. Més que estar immersos en un estat d'alarma, sembla que estem dins un estat de fragilitat on desconexem tot el que pensàvem tindre controlat, un temps d'absoluta incertesa en el demà en el qual hem tornat a prendre consciència de la debilitat de la nostra existència.

Sempre està bé tornar a l'ésser humà tot i que siga en un moment tan dur i difícil per a tanta gent. Al fet d'infectar-se i de, en el pitjor dels casos, morir, s'ha afegit l'esgarrifosa soledat que ha envoltat els últims dies dels que ens han deixat. Potser en aquest moment que a tots ens tocarà viure, es fa palesa la necessitat d'estar amb algú, de sentir-te estimat i saber, que tot i fer el darrer viatge sol, tens sempre una ma propera que t'acarana fins l'últim alè. Sols se n'han anat i sols s'han quedat aquells que volien comiat, amb un dolor agre, amb una pena punyent.

El rostre de la nostra gent gran ha canviat. La majoria d'ells nasqueren enmig una situació de penúria econòmica i vital, on la supervivència no era una heroïcitat, sinó més bé una necessitat. I ara que estaven concloent la seua experiència vital, tornen a viure una situació que els descol·loca i els trastorna. Els que ens ajudaven a cuidar dels néts, ara no els poden ni veure. I si tenen opció de mirar-los a través d'una pantalla, intenten amagar les llàgrimes per no afectar els menuts de la casa. La responsabilitat que la vida els ha ensenyat ara els fa engolir l'emoció en benefici dels demés. D'això en diuen generositat. Quan mires als ulls a la gent gran enmig aquesta pandèmia, pots observar la cara de la por. Tanmateix si ells se n'adonen de la teua percepció, tenen la gentilesa d'actuar i transformar la situació per protegir-te. Saben quin és el seu paper i no deixen de representar-lo per molt difícil que siga l'escena. La natura dels progenitors és així de neta.

Aquests dies passats solia trobar-me, a les eixides esporàdiques, un conegut que treballa amb ambulàncies. Ja fa dies que no el veig. Una amigat comuna m'ha dit que està confinat a casa doncs ha donat positiu. Com canvia el significat de la paraula "positiu" quan es tracta d'una infermetat. En aquest cas, el virus arriba a un xic jove, amb una filla petita, i que estava treballant per la salut dels demés. Els herois d'aquesta situació són gent com ell, que un dia decidiren treballar a la sanitat i que ara han esdevingut els nostres ressorts per a l'esperança amb una entrega total i devota, amb una responsabilitat de la qual en podem aprendre tots els demés. La mateixa que tenen tots aquells que obrin les seues tendes per nodrir d'aliments les cases confinades o la que demostren les forces de seguretat que intenten controlar aquesta desconeguda i terrible situació. Tanmateix aquesta responsabilitat ha desaparegut del tots aquells que aprofiten l'avinentesa per guanyar vots o fama innòcua i inoperant amb el "*jo ja ho deia*". Vergonya, cavallers, vergonya... I si teniu raó, hauríeu almenys de mostrar decència i no enarborar la victòria fins que haja desaparegut el recompte diari de víctimes.

Les activitats del confinament van des de les rutines casolanes més quotidianes, fins a les experiències culinàries més diverses, les organitzacions d'antics desordres, els exercicis gimnàstics més inversemblants o les tallades de monyo fetes amb més voluntat que gràcia. A les vuit sortim a aplaudir amb els veïns per agrair la feina de tots

aquells que estan sacrificant la seua vida per fer que la dels demés continue amb una mínima dignitat. S'escolta música de companys que amenitzen el moment, de vegades som nosaltres qui compartim música des de casa. Després fem tertúlia entre els balcons i ens comentem pel·lícules, llibres, concerts i tot allò que estem gaudint al confinament. La cultura esdevé sempre bàlsam de la tristor i parany de soledats. Avui m'he alçat com sempre enjorn, i en veure el calendari me n'he recordat que fa quaranta anys que vaig anar a tocar per primera vegada a les festes de Moros i Cristians d'Alcoi. Aquell vint-i-dos d'abril, a les sis del matí, hi érem a la Plaça de la Bandeja mon pare i jo per veure arrancar la diana. La corbata nova, l'uniforme gruixut de caire militar, el bombardí al coll i unes sabates noves i lluentes eren el bagatge d'un xiquet de nou anys que quan acabà la diana estava rebotat de cansament però gojós d'haver viscut una experiència única. Ni el vent fred que ens acarona al passar els ponts, ni el rigor de portar el pas, ni la repetició insistent d'aquells pasdobles havien llevat la màgia del moment. Veies el rostre dels festers i dels "mirons" que des de les ceres aplaudien i començaves a entendre allò que en diuen de la catarsi. Els músics, com la resta d'artistes, som el recurs idoni per combatre la monotonia i per enriquir la vida amb moments irrepetibles. Tothom parla de la utilitat de l'art en temps de confinament. Esperem que quan tot açò passe no siguem oblidats. Quan d'ací uns mesos les bandes de música que han deixat de tocar a Falles, la Magdalena, Setmana Santa, Moros i Cristians, i demés festes visquen moments difícils econòmicament per pagar les seues despeses, doncs han deixat d'ingressar la major part del seu pressupost, esperem veure balcons plens de gent que les recolzen, plans estructurals d'ajuda específica per part de les nostres institucions o de les entitats bancàries que entre tots ajudarem, en el seu dia, a reflotar. Segur que les televisions locals i comarcals que ara retransmeten, repetidament, centenars de concerts de bandes gravats gratuïtament, tindran la generositat de compartir amb aquestes societats musicals els ingressos de publicitat que recapten amb l'emissió continuada d'aquests actes tot ocupant un bon grapat d'hores de la seua programació. Vull confiar en el seny d'aquells que fan gran la cultura tot començant per respectar i recolzar la cultura petita, la que es més propera a la gent, la que es produeix amb l'entrega i dedicació de milers de persones als nostres pobles i la que ens fa sentir-nos orgullosos del lloc on hem obert els ulls. Deia García Márquez: "*me niego a admitir el fin del hombre...*". Cal confiar en la humanitat, cal pensar que res passa sense deixar petjada, cal aprendre del que vivim i cal viure amb el que aprenem.

I ara a seguir estudiant. No podem deixar de fer-ho, doncs quan puguem de nou compartir la nostra feina, els artistes haurem d'estar llestos per continuar la funció: "*The Show must go on*". Som afortunats de gaudir del que fem i de sentir-se feliços quan ho mostrem als demés. Ara estem confinats i privats de la llibertat per moure's, però mai ni res ni ningú podrà interrompre la llibertat d'imaginar i de crear, doncs vivim i creiem en una utopia sostenible de la nostra tasca artística, la que ens compromet i ens alimenta les ganes de viure. No confinem el trellat i deixem que ens mostre la via més escaient per seguir caminant enmig aquesta trista realitat que ens envolta. La solidaritat autèntica naix de la senzillesa i del sentit comú: no es tracta de repartir sols el que ens sobra, sinó que cal compartir el que tenim. Molts ànims a tots i a seguir bons.

José R. Pascual-Vilaplana
Cocentaina, 22 d'abril de 2020